

SCHWARZ FOUNDATION

ANATOMY OF POLITICAL MELANCHOLY

ART SPACE
PYTHAGORION
4.8—30.9.18

ARIANE LOZE

Αριάνε Λόζε

Ariane Loze's film *Impotence* (2017) examines some of the most pressing issues facing young people today in the Western world: the pressures of work, visibility, and political disillusionment. The film tries – sometimes desperately – to restore sense where it has been abandoned. Could the feeling of vertigo be the symptom of our disoriented age? The past has lost its weight and ability to illuminate the present. The future – globalisation? – now finds itself on quicksand. The film relays these realities through the eyes of four young women of differing convictions and ideologies. Through words, the four characters explore this paradoxical feeling of asymmetry between action and will, morality and empathy, between dream and reality, possibility and impasse, optimism and pessimism. All this takes place in a pared down, spartan setting.

The film is part of Loze's characteristic series of videos, *MÔWN* (*Movies on my Own*). In this series, the artist develops a study of narrative principles: She plays with our instinct to interpret images and to associate them into a coherent narrative. In all the videos, Loze takes on all aspects of production: She plays all the roles, but she is also the director, camerawoman, scriptwriter, art director, costume designer, photographer, and editor.

Η ταινία *Impotence* (Ανίσχυροι, 2017), της Ariane Loze, εξετάζει μερικά από τα πιο φλέγοντα ζητήματα για τους σημερινούς νέους του δυτικού κόσμου: την πίεση από τη δουλειά και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τον ανταγωνισμό, το στρες και την πολιτική απογοήτευση. Επιχειρεί, ενίστε απελπισμένα, να βγάλει νόημα εκεί όπου το νόημα έχει χαθεί. Είναι το αίσθημα ιλίγγου σύμπτωμα της αποπροσανατολισμένης μας εποχής; Το παρελθόν έχει χάσει το κύρος του και την ικανότητα να φωτίζει το παρόν. Το μέλλον -η πταγκοσμιοποίηση;- βρίσκεται πλέον σε κινούμενη άμμο. Η ταινία μεταφέρει αυτή την πραγματικότητα μέσα από τη σκοπιά τεσσάρων νεαρών γυναικών με διαφορετικές πεποιθήσεις και ιδεολογίες. Μέσω του λόγου, οι τέσσερις πρωταγωνίστριες διερευνούν αυτό το παράδοξο αίσθημα ασυμμετρίας μεταξύ δράσης και θέλησης, ονείρου και πραγματικότητας, δυνατότητας και αδιεξόδου, αισιοδοξίας και απαισιοδοξίας. Όλα αυτά διαδραματίζονται σε ένα ελαχιστοποιημένο, λιτό περιβάλλον.

Η ταινία αποτελεί μέρος της χαρακτηριστικής για τη Loze σειράς *MÔWN* (*Movies on my Own – Ταινίες μόνη μου*) στην οποία η καλλιτέχνης μελετά αφηγηματικές προσεγγίσεις, παίζοντας με το ένστικτό μας ως προς την ερμηνεία εικόνων και τη σύνδεσή τους για τη δημιουργία μιας συνεκτικής αφήγησης. Σε όλα τα βίντεο, η Loze αναλαμβάνει κάθε πτυχή της παραγωγής:

Through the editing, a relationship is constructed between two or more different characters and the architecture or space that surrounds them. By reducing filmmaking to a minimum – actress, one camera – the artifices of filmmaking become more visible. But more than a self-portrait, the *MÔWN* series uses the artist's body as the simplest of tools to reveal the mechanisms of plot unfolding, editing, and our perception of (dramatic) space. More importantly, however, as in *Impotence*, the film series reflects on the anxieties of our time and the challenges facing the younger generation in a rapidly changing, unstable world. ●

ερμηνεύει όλους τους ρόλους και ταυτόχρονα κάνει τη σκηνοθεσία, την κινηματογράφηση, το σενάριο, τα κοστούμια, τη φωτογραφία και το μοντάζ. Μέσω του μοντάζ, δημιουργείται μια σχέση μεταξύ δύο ή περισσότερων χαρακτήρων και του χώρου που τους περιβάλλει. Η αναγωγή της παραγωγής στο ελάχιστο -μια ηθοποιός και μια κάμερα- τονίζει ακόμη περισσότερο το τεχνητό της κινηματογραφικής τέχνης. Πέρα όμως από αυτοπροσωπογραφίες, τα έργα της σειράς *MÔWN* χρησιμοποιούν το σώμα της δημιουργού ως το απλούστερο δυνατό εργαλείο αποκάλυψης των μηχανισμών της εξέλιξης της πλοκής, του μοντάζ και του πώς προσλαμβάνουμε τον (δραματικό) χώρο. Ακόμη πιο σημαντικό όμως είναι ότι τα φιλμ αυτής της σειράς, όπως το *Impotence*, αντικατοπτρίζουν τις ανησυχίες των καιρών μας και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζουν οι νέοι σε έναν ασταθή και ταχύτατα μεταλλασσόμενο κόσμο. ○

Through a methodical deconstruction of cinematic norms, Ariane Loze strips her video performances down to their most basic, structural inner workings. Her makeshift aesthetic brings together conceptual expression and homemade execution in a kind of degree zero of representation that is underpinned by an immediately recognisable narrative made up of static shots of a straightforward action or event. Loze produces her videos in a wholly autonomous fashion: Not

Μέσα από μια μεθοδική αποδόμηση των κινηματογραφικών κανόνων, η Ariane Loze ανάγει τις βίντεο περφόρμανς της στα πλέον θεμελιώδη, εσωτερικά δομικά τους στοιχεία. Η αυτοσχεδιαστική της αισθητική συνενώνει την εννοιολογική έκφραση και την «ερασιτεχνική» εκτέλεση σε ένα είδος «βαθμού μηδέν» αναπαράστασης, όπου η άμεσα αναγνωρίσιμη αφήγηση δημιουργείται από στατικά ενσταντανέ ενός απλού συμβάντος. Η Loze παράγει με εντελώς αυτόνομο τρόπο τα

only does she take on the roles of director, screenwriter, editor, costume designer, and sound and lighting technician, but she also plays all of the characters. Absurd slices of social life or allegories of inner, psychic experience, these micro-fictions play out in dystopian worlds that often appear deserted, where the protagonists work through states of crisis, interrogating and confiding in one another, or searching for a way out.

She studied theatre direction at the RITCS, Brussels, and participated in a.pass (Advanced Performance and Scenography Studies) in Brussels. In 2016–17, she attended the HISK post-academic programme in Ghent, Belgium. Loze's videos were selected for the Movimenta Award in Nice (2017), the Côté Court Festival in Pantin (2017), and the Prix Médiatine in Brussels (2016). In 2015, she received the Art Contest Award in Belgium.

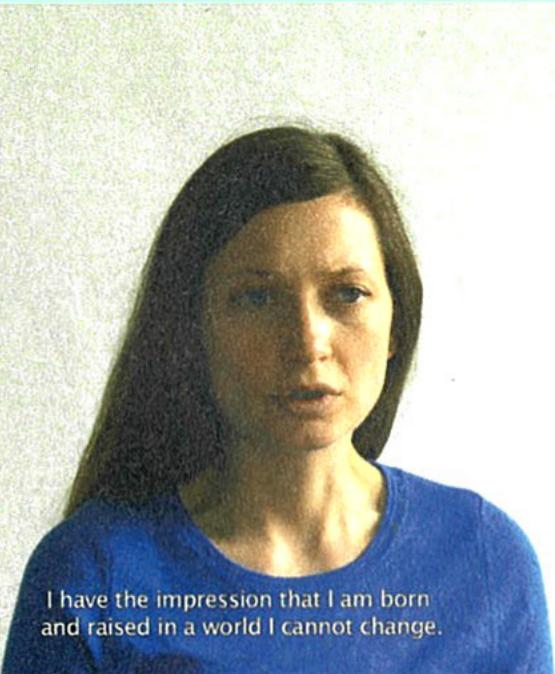
Recent exhibitions: 1st Riga Biennial, Riga, Latvia; Salon de Montrouge, Paris (both 2018); Gemischte Gefühle, Tempelhof, Berlin

βίντεο: αναλαμβάνει τη σκηνοθεσία, το μοντάζ, τον σχεδιασμό κοστουμιών, τον ήχο, τον φωτισμό και τη φωτογραφία, αλλά επίσης γράφει το σενάριο και παίζει όλους τους ρόλους. Ως παράδοξες πτυχές κοινωνικής ζωής ή αλληγορίες εσωτερικών ψυχικών βιωμάτων, οι μικρο-αφηγήσεις της εκτυλίσσονται σε δυστοπικούς κόσμους που συχνά μοιάζουν έρημοι και όπου οι πρωταγωνιστές περνούν καταστάσεις κρίσης, εξομολογώντας και εξομολογούμενοι ο ένας (σ)τον άλλον ή ψάχνοντας οδό διαφυγής.

Η Ariane Loze σπούδασε σκηνοθεσία θεάτρου στο RITCS των Βρυξελλών και έχει συμμετάσχει στο a.pass (Advanced Performance & Scenography Studies) στην ίδια πόλη. Το 2016-17 παρακολούθησε το μεταπτυχιακό πρόγραμμα HISK στη Γάνδη του Βελγίου. Τα βίντεο της Loze έχουν επιλεγεί για το Βραβείο Movimenta στη Νίκαια (2017), το Côté Court Festival του Pantin (2017) και το Prix Médiatine των Βρυξελλών (2016). Το 2015 έλαβε το Art Contest Award στο Βέλγιο. Στις πρόσφατες εκθέσεις της περιλαμβάνονται: 1^η Μπιενάλε της

(2017); *Watch this Space #9*, ISELP, Brussels (2017); *Merged into Infinity*, Anthology Film Archives, New York (2017); *You're such a Curator!*, De Appel, Amsterdam (2016); *Etcetera IV*, S.M.A.K., Ghent (2016); *Traverse Vidéo*, FRAC Midi-Pyrénées, Toulouse (2015) ●

Πίγας, Ρίγα, Λετονία & *Salon de Montrouge*, Παρίσι (2018); *Gemischte Gefühle*, Tempelhof, Βερολίνο (2017); *Watch this Space #9*, ISELP, Βρυξέλλες (2017); *Merged Into Infinity*, Anthology Film Archives, Νέα Υόρκη (2017); *You're such a Curator!*, De Appel, Άμστερνταμ (2016); *Etcetera IV*, S.M.A.K., Γάνδη (2016); *Traverse Vidéo*, FRAC Midi-Pyrénées, Τουλούζη (2015). ○

I have the impression that I am born
and raised in a world I cannot change.

Impotence, 2017 (still)
Single-channel HD video, colour, sound, 18'11"
Courtesy of the artist

Impotence, 2017 (στιγμιότυπο)
Μονοκάναλο HD βίντεο, έγχρωμο με ήχο, 18'11"
Ευγενική παραχώρηση της καλλιτέχνιδας